

Hành lý

Khi anh đạp xe tới ngã giữa thì trời đổ mưa. Mưa ở Huế lạ thường, rơi mà hầu như chẳng kèm gửi một lời nhắn nhủ đi trước. Sau đó, người ta không ngạc nhiên vì sự lì lợm của nó, dai dẳng. Ban đầu là mùi đất nồng, ẩm rít. Thoáng chốc, gió lùa ngang, xua tan, và rồi vương vীu trên da thịt chút gai rợn nổi hột.

Anh dắt xe lên lề đường, đứng trú mưa dưới mái hiên một căn nhà đóng kín cửa. Đất trời như tối hẳn và không lí gì nhà nước lại hào phóng thả bỏ những bóng đèn khi buổi chiều chưa thật sự ra đi. Con đường dẫn tới cửa Đông-ba giam giữ thứ sắc màu chập choạng. Mắt anh có vẻ yếu khi nhận không rõ cảnh vật. Cảnh vật chẳng chung tình, nó thay đổi nhiều. Và có thể nó biết trách cứ: Ai biểu anh đi tha phương cầu thực đã quá lâu!

Bên kia đường có dáng ngồi thu lu của một người đàn bà. Bà hút thuốc Cầm-lệ để thỉnh thoảng anh nhìn ra từng đốm đỏ vụt sáng vụt chìm khuất sau màn mưa. Tựa như đầu hương bén lửa âm thầm lụn tàn trên một nắm mô quanh quẽ. Anh nhớ tới mẹ anh, bà cũng hút loại thuốc tựa thế, nhai trầu cau và hai hàm răng nhuộm đen luôn vững chắc. Anh ít có kỉ niệm với bà bởi anh chóng rời gia đình đi phương xa lập thân. Tuy thế, anh nghĩ, mỗi người đều luôn thu giữ hình ảnh của người mẹ trong trái tim bồi hồi của họ. Người ta đã có cơ khi gạt bỏ hết những mỹ từ, chỉ cô lại hàng chữ để khắc xâm lên da thịt: “Xa quê hương nhớ mẹ hiền”. Vụng dại biết bao, mà cũng chí tình xiết kể! Thời còn bé, mẹ anh đã biết bao lần can ngăn những roi vọt có vẻ

thù hằn của người anh giáng xuống. “Mạ bệnh vực chi hấn? Học dốt như thế lớn lên chỉ có nước đi ăn mày!” “Ôm che, bảo bọc trong vòng tay, mạ nói: “Chỉ có phương pháp giáo dục sai lầm, chỉ có thầy dạy dốt chứ không có học trò ngu. Và mai sau lỡ hoàn cảnh có khiến nó đi ăn xin thì nó sẽ không đòi nào muối mặt tới gõ cửa nhà con đâu mà lo”. Bây giờ anh trắng tay, anh gần biến thành một đứa hành khất, và anh đã thực thi lời mạ dạy: Không hề viết xuống một lá thư cầu cứu gửi tới người anh đang ở Mỹ. Ông ấy là người sáng dạ, học hành thành tài, tiền bạc rủng rinh và kì lạ thay, suốt cả cuộc đời ông ta chẳng bao giờ giúp đỡ ai trong gia đình. Cha chết mạ chết cũng dè kêu. Ông xăm trên cánh tay hàng chữ: “Xa quê hương chỉ nhớ mỗi mẹ vợ”. Trời chưa ngớt mưa nhưng anh không đủ kiên nhẫn đợi. Anh nghèo đủ thứ, kể cả thời gian; nó eo hẹp biết bao. Anh sửa lại cái túi vải đeo sau lưng rồi nhấc xe xuống khỏi bờ lề. Mưa như có thừa hạt. Cửa Đông-ba kia rồi, ngang chợ Xếp chiếc áo sơ-mi mới bắt đầu dầm ướt. Quẹo phải, anh đạp xe tới ngã tư Âm hồn. Bóng tối quánh đặc dưới tàng cây đa già tuổi. Địa điểm này, ngày xa xưa không bao giờ anh lai vãng tới. Ngay cả buổi trưa, những am miếu ở đó như tiềm ẩn chút đe dọa khó diễn đạt. Giờ này, khi tóc hai màu anh mới nghiệm ra được: Chỉ có con người mới làm phiền nhiễu nhau, đay dọa nhau, chửi rủa nhau, thù hằn nhau... Và ma quỷ, suốt đời nó vẫn hiện lảnh ảm mình trong bóng tối, bất biết những hệ lụy luân phiên diễn ra ở bên ngoài âm giới lạnh lẽo. Nó không hiện hình vẩn cổ những kẻ lật lọng xảo trá, nó chẳng phù hộ những đứa bất hạnh bần cùng. Đời sống vẫn trôi, vận hành giữa những điều khó hiểu. Hoặc chính nó, để ra toàn chuyện khó lường.

Anh thắng xe trước cổng có hai bụi hoa lài. Màu trắng nhòe nhợt và hương thơm của nó lẫn khuất dây dưa suốt dãy hàng rào chèn tàu. Không có tiếng chó sủa nhưng đằng sau ngạch cửa âm u vọng ra giọng nói, có vẻ trách móc:

- Trời đất! Thiệt đoan hậu! Làm chi giờ ni mới tới, bắt Hoa chờ sốt cả ruột.

Anh đứng tần ngần giữa sân. Hơi khó chịu khi ngọn đèn trong nhà vụt thấp lên, bắt thần xô ủa tới người anh luồng sáng mạnh bạo.

- Mình mang xe tới trả. Trời mưa mà, ngoài ý muốn.

- Ngó tề. Vô nhà cái đã. Ướt nghe ngói như rứa có mà đau!

Anh dựng xe ở bậc thềm, vò đầu khi bước vào nhà. Anh ngó người đàn bà trắng trẻo, son phấn có phần diêm dúa. Hơi đầy đà, hơi béo tốt. Hơi bị thom. Chột mắt cũng biết người ấy là Việt kiều. Mang trên dáng dấp chút lạ lẫm. Có ngờ không, lúc bé hai đứa từng ở trường tắm mưa. Hai đứa nhìn nhau, tia mắt dừng lâu ở mỗi bộ phận sinh dục. Sự khác biệt hoặc có điều gì quái gở làm thích thú khi ngắm nghía. Ngay cả sách giáo khoa vạn vật, họ cũng chẳng giải thích minh bạch vì sao chim lại khác bướm.

- Đã com nước chi chưa?

Câu hỏi làm gián đoạn những hồi tưởng chấp vá. Anh nhớ có lần hai đứa ngồi đầu mặt nhau khi tiểu tiện. Tiếng cười rúc rích, trong hồn nhiên đã nghe ra chút hoang đường. Ở ngây thơ đã tượng hình niềm mong ước sao cho sớm đủ lông đủ cánh. Để làm gì? Cả hai không có được một đáp số. Khi ôm lấy nhau đứng dưới máng xối, da dẻ trơn tuột tự dưng thấy thịnh thích. Chỉ biết có thể. Và tìm cách để được tái diễn trò chơi có vẻ chỉ dành riêng cho người lớn.

- Nè. Hoa có cái này cho anh.

Anh chùi đôi tay vào áo, vào quần. Ở nơi nào sữa vải còn khô, chưa thấm nước mưa. Bao thuốc lá 555 đưa tới tay anh.

- Hút đi. Đợi ngưng mưa mình đèo nhau đi ăn.

Anh nghe lời. Có lẽ khói thuốc sẽ làm mình ấm lại mà không chắc một vòng tay ôm sẽ mang tới thứ kết quả tựa thế. Hôm kia Hoa đã bắt thần ôm lấy anh, hôn mãi mê trên đôi Vọng cảnh. Trời ui ui. Gió lộng. Và anh vô cớ thấy mũi lòng. Tứ cố vô thân, cái cảm giác bỗng dưng có một ngày được ôm hôn làm

anh ngọt thờ. Bần thần nghĩ không ra chữ duyên số đầy các có. Anh cúi đầu nghe thông reo ở xa và đón nhận từ Hoa những thứ gần như huyền mộng. Mạ anh cũng mang tên một loài hoa, nhưng bà có thứ nhãn quan sắc bén. Biệt nhãn ấy bổ sung vào linh tính, giúp bà phân biệt được ai là kẻ đáng tin. Anh thì bao giờ cũng mù lòa, mềm lòng khi kẻ cận phái nữ. Bị gạt, bị lừa, những đòn đau nọ không hề tích lũy để làm nên một kinh nghiệm nhớ đời. Anh vẫn quan niệm, rằng một kẻ nghèo kém như anh chẳng còn gì để sợ hãi khi bị mất mát. Trời đãi kẻ khù khờ. Câu nói đó tin được mấy phần?

- Ở Mỹ, nơi Hoa sống, trời chẳng đời nào mưa kiểu lạ lùng như ri.

Anh thổi khói ra thềm. Hôm nay anh chu toàn thứ công việc cũng lạ lùng không kém. Nặng nhọc, mệt mề. Tứ chi rã rượi như vừa vác cây qua núi.

Vác hai ba bận, bài hoải, hết sung. Người đàn bà ngó anh:

- Chị Cẩm Chương định cư ở vùng nào?

- Thủ đô Hoa-thịnh-đôn.

- Chị về thăm lần nào chưa?

- Chưa.

- Tại sao?

- Mình làm cuộc so sánh. Thay vì mua vé máy bay, cực nhọc đủ điều, buồn nhiều hơn vui, chị dùng số tiền ấy cho em thì ích lợi hơn. Mình cắt mẫu báo cứu đói Phi châu gửi qua và quả nhiên chị mềm lòng ngay.

- Báo loan tin ra rằng?

- Bạn ăn uống dè xén trong ba bữa thì có thể giúp một gia đình bốn nhân mạng bên ấy sống sót nguyên cả tuần lễ.

- Kể cho Hoa nghe cái sinh hoạt gần đây của anh. I mean, ý Hoa muốn nói, anh mưu sinh bằng nghề gì? You know? Trông anh ốm o gầy còm như một thiên giả diện bích trong hang động đã lâu.

- Mình là giáo viên, điều ấy chắc Hoa đã từng nghe biết. Sau này được chị

Cầm Chương cho ít tiền, mình bỏ dạy, từ Đà-lạt xuống Sài-gòn mở quán bán cà phê.

- Và lỗ lỗ, rồi dẹp tiệm. Đúng không?

- Lí lịch của mình rất đơn giản. Bị lừa gạt, bị mất mát. Xuôi tay trước hoàn cảnh gay gắt... Có lẽ không nên kê khai ra thêm, nhắm mắt an tâm cải tạo.

- Đeo sau lưng cái túi gì thế? Sao không cởi ra mà ngồi cho thông dong thoải mái.

- Không hề gì. Chẳng nặng lắm đâu.

Anh trả lời, ngó quanh gian nhà. Trống trải, đồ vật bày biện không nhiều.

Những rường cột bằng gỗ đen bóng, chiếc phản dày tiếp màu kê ở góc. Tấm màn vải bông che và gian nhà sau chẳng gửi ra một tiếng động nào cả.

- Hoa không ở khách sạn là vì thế. Thấy phí. Nhà của bà dì. Đưa con trai đi làm ca đêm, đưa con gái đi học thêm Anh vẫn buổi tối, còn bà thì đi coi T.V đâu đó bên nhà hàng xóm.

- Cảm giác của Hoa khi về nhìn lại chốn cũ nó ra sao?

- Không rõ. Bừa bộn đủ thứ. Nhưng nổi cộm một điều là sự khó chịu. Phải chi mình được giàu có để mang về nhiều tiền đô. Người ta cực khổ quá. Nói đâu xa, nhìn anh đổi thay Hoa như không tin ở mắt mình.

Anh mở gói thuốc để hút điếu thứ hai cho thơm râu. Chẳng mấy khi được mó tay vào, nó luôn xa tầm với. Hầu như nó hiện hữu với một lợi ích: Làm quà biếu xén, hồi lộ đút lót, mua chuộc cảm tình với kẻ quyền thế. Sau nhà nước kể đến là Việt kiều, giai cấp anh luôn cúi đầu trước thuốc cán ba số.

- Hoa hỏi anh chuyện này nhé. Thời ở Huế có khi mô anh thử ngủ đò chưa?

- Chưa.

- Thành thật đi. Ngay cả ngủ chay cũng không?

- Chẳng hề.

- Mưa như thế này xuống đò để ngủ chắc thích phải biết. Biếu người ta chèo

lên hướng thượng nguồn. Đêm khuya, mưa rải đều hạt xuống, sông Hương khi ấy mang đầy vẻ đẹp huyền hoặc, đúng không anh?

- Ừ, chỉ muốn tượng đôi chút đã nhìn ra toàn cảnh.

- Đò chòng chành, mình say theo nó. Cái cảm giác bồng bênh nhắm mắt thả trôi chắc thú vị lắm. Cho anh đóng vai hoàng thượng một đêm đó. Hoa làm cung tần mỹ nữ. Và chúng ta, hai đứa mình make love. Nhớ khi xưa không? Vú người ta chưa tượng hình mà bày đặt đưa tay xoa tới xoa lui làm đau muốn khủng!

- Máy giờ rồi?

Hoa nhìn vào cổ tay rồi đọc lên một con số. Đồng hồ ấy chắc đã điều chỉnh giờ Việt-nam.

- Tám. Đợi bà đi về rồi tụi mình đi giang hồ đêm nay. Nghe nói về khuya có những con đò bán bún bán cháo chèo ngang mời mọc. Trời ơi, ở Mỹ có nằm mộng cũng không thể bắt gặp được thứ hình ảnh tình tứ đậm đà bản sắc địa phương này! Đi nhé, để Hoa dốc lòng bồi dưỡng cho anh. Nghe ham chưa?

- Không. Mình không thể đi được. Rất lấy làm tiếc.

- Vì răng?

- Chín giờ có chuyến tàu xuôi nam. Mình đang mang trên vai cái nhiệm vụ nặng nề buộc phải hoàn tất sớm.

Hoa nhìn anh, chăm chú. Đôi mắt lộ rõ niềm hoài nghi. Anh hỏi mà lảng tránh tia mắt bức bối kia:

- Hoa còn ở lại đến bao lâu?

- Mai mốt đi thăm Hà-nội. Ở đó ba ngày, xong lấy máy bay vào Sài-gòn và rồi thì khăn gói trở lại Mỹ.

- Chương trình kín không một khe hở?

- Đêm nay mở ra cho anh một đường khe. Thoái thác thì cơ hội vượt mất.

Khi xưa anh cũng là người từng đánh mất thời cơ. Are you crazy? Hạnh ngộ

đã rộng lòng đến với anh lần thứ hai.

Búng điều thuốc cụt ra thêm mưa, anh đứng lên.

- Hoa còn thương tôi không?

- Đừng hỏi kiểu stupid như rứa.

- Nếu thương, xin cho một tấm ny-lông. Nhỏ thôi, đủ để trùm kín cái túi vải sau lưng cho khỏi ướt.

- Chơi kiểu chi lạ vậy? Nói đi là đi liền sao? Không có ny-lông ny liếc gì cả. Có ngon thì dầm mưa mà đi, đi một lèo đừng quay đầu lại.

Anh ném bao thuốc xuống bàn. Anh không trẻ con đến độ phải lấy hờn. Anh chẳng lấy vì nghĩ là cuối cùng nó cũng chịu ướt dầm dìa thôi. Làm sao hút?

Uổng, phí. Hoài công!

- Sau này có điều kiện mình sẽ nói cho Hoa hiểu. Chúc đi chơi vui. Trở về Mỹ bình an.

Người đàn bà níu tay anh:

- Để Hoa kiếm cho một tấm ny-lông. Nhưng trước tiên hãy trả lời cho Hoa biết. Vấn đề tình dục của anh ra sao? Có trở ngại gì không, hay vẫn ngon cơm?

- Không trục trặc, nhưng ăn cơm thì chẳng thấy ngon.

- Là sao? Nước tới chân rồi mà còn câu giờ. Nói rõ đi.

- Đùa đó. Câu trả lời sẽ tới vào hai ba hôm nữa. Chịu khó đợi nhé, để mình chu toàn chuyện hệ trọng này trước đã. Sau đó mình chứng minh cho Hoa rõ thế nào là ra cơm ra cháo.

- Tui nghi kế hoãn binh này quá. Đi tìm thuốc cường dương hay nhân sâm bổ thận hoàn? Làm gì mà mất những hai ba hôm? Không được. Với tiền trong túi, người ta chỉ mất khoảng nửa giờ là có ngay viên Viagra nhiệm màu.

Anh thở dài:

- Tạm biệt.
- Vĩnh biệt. Sayonara. Người đàn bà nói to. Sẵn người chưa khô anh làm ơn mang chiếc xe vào nhà giúp Hoa.
- Cảm ơn Hoa những ngày qua. Cảm ơn thứ tình bạn cũ tưởng bọt bèo.
- You're welcome!

Cà chớn! Anh chửi thề. Nếu Hoa tị nạn ở Đức quốc, quen mồm phát ngôn linh tinh thứ ngôn ngữ của con cháu Hitler thì hiểu thế chớ nào được! Anh đội mưa đi như bị ma rượt. Hộc tốc sải bước dài, gần như chạy. Anh hi vọng phía sau không một ai réo gọi tên anh. Vũ. Vũ vô kiềm tỏa năng lưu khách! Hoa biết câu cổ thi ấy không? Đừng nói là mưa, ngay cả súng đạn bắn chan chát ngoài trời, khi cần đi là phải dột thôi, chẳng cầm chân được. Mậu thân, anh đã lom khom men theo con đường này về nhà trọ ở hồ Mung tìm kiếm lương thực. Người chết bụi chết bờ thiếu giống. Việt cộng có, bọn nằm vùng đeo băng đỏ có, thường dân vô tội có. Mỗi kẻ khi chết có những tư thế khác nhau. Điểm trùng hợp là máu loang vũng, ruồi bu kiến đậu từa xác súc vật. Lạnh lùng. Không hương đèn nhan khói. Chẳng vật vã tiếng khóc than. Đã lâu rồi, cho tới giờ này người ta cứ mãi hứng chịu hoạn nạn. Căn nhà nhỏ bé khiêm nhường của Mạ anh nằm chốn khuất lấp cũng bị nhà nước điểm danh, ra thông báo nó nằm trong phạm vi thuộc khu giải tỏa. Họ gia hạn trong vòng ba mươi ngày, thân nhân phải tự giải quyết lấy vấn nạn. Sau đó mọi thứ sẽ san bằng thành bình địa. Kế hoạch năm năm biến nó thành khu giải trí cao cấp, hoặc một sân chơi Golf dành cho các đại gia.

Ra tới đường Phan bội Châu anh mới gọi được một chiếc xe thô. Những trụ đèn đường xanh mướt, những đám lá cây vẫy mình bóng loáng và len lỏi trong mưa giăng nghe mơ hồ tiếng còi tàu Thống nhất hú lên một mỗi. Mạ, con không thể nghe lời đường mật của Hoa, cũng mạ xuống đò, chốn ô uế. Hơn tất cả mọi điều, con phải sớm tìm được cho mạ nơi nương nấu mới, sau

cùng và ổn định. Đà-lạt, hoàng triều cương thổ, nơi con dung thân cũng là chốn thích hợp cho mẹ an nghỉ. Mẹ có linh thiêng xin giúp cho con chút nghị lực. Mang hài cốt mẹ treo đèo lội suối thế này là chuyện không nên. Nhưng nhà nước, Mẹ ơi, họ là kẻ vô thần. Họ chỉ biết có một thứ: Tiền đô và thuốc ba số. Họ ưu tiên giải quyết bởi con học thuộc bài học vỡ lòng: Biếu xén, lì xì, tiền boa. Chị Cẩm Chương sẽ gửi tiền về, điều này có nghĩa là căn nhà mới của mẹ ngó tươi tốt hơn trước.

- Anh đi tới mô. Vô tuốt Sài-gòn à? Người đạp xe ôm gọi chuyện.

- Ừ.

- Đi xa xôi mệt nhọc cũng chịu khó mở hai con mắt hí. Đừng ngủ gật.

- Răng rứa hè?

- Cái ba-lô của anh đó. Loạng quạng là không cánh mà bay chớ giỡn chơi chi nời. Mất tài sản vật dụng đồ đoàn linh tinh thì chỉ có nước khóc. Kêu không thấu trời mô!

- Nói cũng phải. Có nước khóc. Có nước chết. Trời thì lúc mô cũng ở chỗ quá xa!

- Lạ, thời buổi chi mà ngồi co cẳng vén ống quần gãi bắp chuối. Đã ngứa, bèn thò cẳng xuống rà thì đôi dép Nhật mới đó mà trốn đi mô thiệt tài. Thôi, tới rồi. Đi mạnh giỏi.

- Cám ơn bác.

Sân ga loáng ướt, mưa đọng vũng. Bụng đói, anh mua khúc sắn với một củ khoai luộc. Anh xin người bán hàng ba cây hương. Tiếng còi tàu bắt đầu thét lên, nghe bất an. Anh đón dác ngó đất trời sùi sụt. Mẹ ơi, cho con chấp tay lạy tạ nơi chào đời lần chót. Giờ này mẹ con mình xin vĩnh biệt cố đô. Anh mua vé lên tàu, ôm khư khư cái túi vải. Ngoài cửa kính, diện mạo Huế móp méo trôi vượt lui sau.

Nguồn: rfviet. com

Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 10 tháng 9 năm 2010